

Sygn. akt II K 170/16

PR Ds 197.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Krzysztof Bienkowski

Protokolant – sekr. sąd. Milena Romańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Dariusza Paczkowskiego

po rozpoznaniu w dniach 12 października 2016 roku i 20 października 2016 roku na posiedzenia sprawy:

W. M. (1), s. W. i M. z d. S., ur. (...) w M.,

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 04 kwietnia 2016 roku o godzinie 21:00 w miejscowości K. przy ul. (...) gm. K., woj. (...) - (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji R. B. i P. K. oraz stosując wobec nich groźbę bezprawną pozbawienia życia zmuszał ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na jego zatrzymaniu i doprowadzeniu do wytrzeźwienia przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu. co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W dniu 04 kwietnia 2016 roku o godzinie 20:00 w miejscowości K. przy ul. (...) gm. K., woj. (...) - (...) groźbą bezprawną pozbawienia życia wywierał wpływ na świadków T. i J. W. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

ORZEKA :

I. oskarżonego **W. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I zarzutów przestępstwa i za to z mocy art. 226§1 k.k. w zb. z 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 64 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art.224§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **W. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II zarzutów przestępstwa i za to z mocy art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 245 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk wymierzone w pkt I-II kary łączy i wymierza karę łączną pozbawienia w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art.624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

ZARZĄDZENIE

1.odnotować

2. za 7 dni

N.25.10.2016r.

Sygn.akt II K 170/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił , co następuje :

Oskarżony W. M. (1) zamieszkuje w miejscowości K., powiat (...) przy ul. (...).

Wymieniony zajmuje lokal w mieszkaniu należącym do jego siostry i szwagra T. i J. W. (1).

Wobec oskarżonego pod sygnaturą PR Ds.77.2016 toczy się postępowanie karne o znęcanie nad rodziną w okresie od lutego do 15.12.2015r.

W tym postępowaniu T. i M. W. byli przesłuchiwani w charakterze świadków.

(dow : odpis aktu oskarżenia k.50-51, protokół zawiad. o przestępstwie i przesłuchania T. W. k.56-57, prot. przesłuchania J. W. k.58-59)

W dniu 04 kwietnia 2016r. W. M. wrócił do mieszkania w stanie nietrzeźwym.

Oskarżony w nawiązaniu do złożonych przez T. i J. W. (1) zeznań w sprawie o znęcanie kierował pod ich adresem groźby karalne.

Wymieniony twierdził , że ich „poucisz” i w wulgarnej formie zapowiadał pozbawienie życia.

(dow : zezn. św.d. T. W. (2) k.20v , k.35v , k.90, zezn. św.d. J. W. (1) k.24v, k.40v , k.91)

Pokrzywdzeni obawiając się spełnienia gróźb ze strony nieobliczalnego oskarżonego wezwali Policję.

Po przybyciu na miejsce patrolu zmotoryzowanego oskarżony w obecności funkcjonariuszy wypowiedział kolejną groźbę pod adresem pokrzywdzonego J. W..

W związku z powyższym, a także faktem nietrzeźwości oskarżonego policjanci podjęli decyzję o jego zatrzymaniu.

Wówczas W. M. (1) zaczął się szarpać i wyrywać, jednocześnie wyzywając policjantów słowami wulgarnymi i grożąc im pozbawieniem życia.

W trakcie doprowadzania do radiowozu oskarżony stawiał czynny i bierny opór, a w trakcie przewożenia na K. uderzał głową i nogami o ściany pojazdu.

Następnie W. M. został osadzony w (...) w N..

(dow : zezn. św.d. P. K. k.47v, k.90-91, zezn. św.d. R. B. k.2v-3 , k.44v, zezn.śwd.T. W. (2) k.20v , zezn. św.d. J. W. (1) k.24v)

Ponadto Sąd ustalił również, że oskarżony W. M. (1) w przeszłości był karany za przestępstwo z użyciem przemocy i odbywał karę pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 26 marca 2008 r. Sądu Rejonowego w Nidzicy w sprawie sygn.akt II K 45/08 wymieniony został skazany za przestępstwo z art.207§1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 11.11.2011 r. do 16.10.2013r.

(dow : odpis wyroku k.30 , karta karna k.27)

Oskarżony **W. M. (1)** przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W złożonych wyjaśnieniach stwierdził , że to policjanci , w trakcie gdy szukał swojego dowodu osobistego wykręcili mu ręce i zaczęli go szarpać oraz użyli wobec niego gazu.

(dow : wyjaśn. osk. k.9)

W trakcie kolejnego przesłuchania w charakterze podejrzanego W. M. nie przyznając się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw odmówił składania wyjaśnień.

(dow : wyjaśn. osk. k.63v)

Sąd zważył , co następuje :

Wyjaśnienia oskarżonego uznać należy za całkowicie niewiarygodne.

Relacje W. M. (1) w zakresie jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów stoją bowiem w rażącej sprzeczności z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami i w ocenie Sądu stanowią jedynie linię obrony ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Jako w pełni miarodajne i wiarygodne ocenić należy natomiast zeznania przesłuchanych w sprawie świadków.

Ze spójnych i konsekwentnych relacji T. i J. W. (1) bez żadnych wątpliwości wynika, że oskarżony w dniu zdarzenia w stanie nietrzeźwym kierował pod ich adresem groźby pozbawienia życia.

Pokrzywdzeni w sposób spójny i konsekwentny opisują wypowiedzi oskarżonego, wskazując jednoznacznie na związek jego groźb z toczącym się postępowaniem w sprawie PR.Ds 77.2016.

Podkreślić należy , że sformułowanie użyte przez W. M. , że oskarżony „poucisz” pokrzywdzonych w zestawieniu z wulgarnie sformułowanymi groźbami wprost wyrażającymi zamiar pozbawienia życia są zgodnie opisywane przez oboje pokrzywdzonych (k.24v , k.35v).

Zauważyć przy tym należy, że oskarżony nie domagał się wprost „wycofania zeznań” (k.35v in fine) od siostry , jednak zarówno T. jak i J. W. (1) jednoznacznie odczytywali jego groźby jako pozostające w związku z toczącym się postępowaniem w sprawie o znęcanie.

(k.90v, k.91)

Co więcej pomimo , że oskarżony wyraził wprost oczekiwania, że pokrzywdzeni odwołają swoje zeznania względem J. W. (k.40v) i w co najmniej dorozumiany sposób wskazywał , że nie dopuści (poprzez fizyczną eliminację źródeł dowodowych) do swojego skazania.

W ocenie Sądu relacje pokrzywdzonych W. nie są sprzeczne , pomimo faktu , że J. W. znacznie szerzej i dokładniej opisyje wypowiedzi oskarżonego niż jego małżonka.

Nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania prawdziwości ich zeznań , albowiem jak wynika z okoliczności sprawy oskarżony właśnie do swojego szwagra (a nie siostry) kieruje swoją agresję i z oczywistych względów to J. W. dysponuje pełniejszą wiedzą na temat zdarzenia.

W ocenie Sądu jako całkowicie bezzasadne odrzucić należy sugestie jakoby pokrzywdzeni w sposób zaplanowany i celowy fałszywie obciążali oskarżonego.

Relacje świadków są bowiem spójne i konsekwentne , tworząc wzajemnie się uzupełniająca całość.

Zeznania pokrzywdzonych znajdują również potwierdzenie w relacjach interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy.

Z zeznań P. K. i R. B. wynika bowiem , że oskarżony również w trakcie interwencji wypowiadał groźby pod adresem pokrzywdzonego J. W. , co było podstawą decyzji o jego zatrzymaniu.

(k.91, k.2v-3)

W odniesieniu do dalszego przebiegu interwencji to zarówno funkcjonariusze Policji jak i pokrzywdzeni członkowie rodziny oskarżonego zgodnie opisują gwałtowne i wulgarne zachowanie oskarżonego wobec policjantów.

W świetle tych dowodów nie budzi najmniejszych wątpliwości, że oskarżony używał wobec funkcjonariuszy przemocy i wyzywał ich słowami wulgarnymi w związku z podjętymi czynnościami służbowymi, zaś wypowiedane pod adresem

(dow : zezn. św. P. K. k.47v, k.90-91, zezn. św. R. B. k.2v-3 , k.44v, zezn. św. T. W. (2) k.20v , zezn. św. J. W. (1) k.24v)

Wobec takiej oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Biorąc pod uwagę , że **W. M. (1)** jest osobą dorosłą , mającą odpowiedni zasób doświadczenia życiowego i znającą obowiązujące normy prawne oraz konsekwencje ich nieprzestrzegania , a czyn mu zarzucany ma prosty charakter ze społecznego punktu widzenia, uznać należy, że można mu przypisać winę.

Powyższe znajduje oparcie w pełnej , jasnej i fachowej opinii biegłych psychiatrów i psychologa (k.52-53, k.54-55) , zgodnie z którą oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

W zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z doktryną i orzecznictwem w przypadku przestępstwa znieważenia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej (art. 226 § 1 k.k.) dobrem chronionym jest osoba funkcjonariusza publicznego oraz zapewnienie możliwości swobodnego, wolnego od zakłóceń wykonywania nałożonych na niego obowiązków.

Przez zniewagę należy rozumieć takie zachowanie sprawcy, które polega na wyrażeniu ujemnej oceny zachowania w stosunku do osoby, względem której jest kierowana. Może ona przybrać różną postać, np. wypowiedania słów obelżywych, wykonywania gestów, znaków o charakterze lekceważącym.

Z kolei w art. 224 k.k. ustawodawca spenalizował zachowanie polegające na używaniu przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego lub osoby mu przybranej do pomocy do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Chodzi tu o takie czynności, które leżą w kompetencji funkcjonariusza publicznego. Czynnością służbową według O. Górniok jest każda czynność, która realizuje zadania instytucji państwowych lub samorządowych, dla której wykonania przewidziane są z reguły jakieś formy proceduralne i

której wykonywanie powierza się funkcjonariuszom publicznym (O. Górniok, S. Hoc, S. Przyjemski, Kodeks karny. Komentarz. Tom III, s. 233).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w oparciu o wymienione wyżej wiarygodne osobowe źródła dowodowe w ocenie Sądu bez najmniejszych wątpliwości należy przyjąć, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów.

W. M. (1) swoim zachowaniem w dniu 04.04.2016 r. polegającym na wyzywaniu słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe interweniujących funkcjonariuszy policji podczas i w związku z pełnionymi przez nich czynnościami służbowymi znieważył ich poprzez co swoim postępowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 226 § 1 k.k., zaś czynny i bierny opór opisany w relacjach świadków, oraz wypowiedziane pod adresem funkcjonariuszy groźby, jako działanie ewidentnie zmierzające do udaremnienia prawnej czynności służbowej wyczerpują znamiona występku z art.224§2 k.k.

W konsekwencji zachowanie opisane w pkt I zarzutów aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako przestępstwo z art.226§1 k.k. w zw. z art.224§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

Natomiast drugi z zarzucanych i przypisanych oskarżonemu czynów jako zapowiedź pozbawienia życia pozostająca w związku z procesową rolą świadków J. i T. W. (2) w ocenie Sądu wyczerpywała znamiona przestępstwa z art.245 k.k.

Wobec tego, że oskarżony obu zarzucanych mu czynów dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze znacznie przekraczającym 6 miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne (popelnione z użyciem przemocy- w sprawie sygn.akt II K 45/08), należało każdorazowo przyjąć, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art.64§1 k.k.

Wymierzając za przypisane oskarżonemu czyny kary Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popelnionych przez niego czynów i stopień winy.

Określając wysokość kary Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do sprawcy, a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze gwałtowne i wulgarne w znacznym stopniu zachowanie sprawcy w stosunku tak do pokrzywdzonych członków rodziny jak i do funkcjonariuszy publicznych.

Podkreślić należy, że wypowiedziane pod adresem pokrzywdzonych wzbudziły w nich uzasadnioną groźbę spełnienia, pokrzywdzeni podkreślają bardzo gwałtowne i agresywne zachowanie nietrzeźwego sprawcy.

(k.3, k.20)

Ponadto jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił dotychczasową karalność (dowód: odpis wyroku k.30, karta karna k.27).

Sąd nie doszukał się istotnych okoliczności łagodzących, poza koniecznością miarkowania wysokości kary adekwatnie do granic ustawowego zagrożenia i dyrektyw jej wymiaru z art.53§1 k.k.

Przy uwzględnieniu wskazanych wyżej okoliczności Sąd doszedł do przekonania, że karą adekwatną do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu są kary: za czyn z pkt I a/o 8 miesięcy pozbawienia wolności, kara zaś za czyn z pkt II a/o kara 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna 1 roku pozbawienia wolności.

Dotychczasowa karalność w kontekście warunków i właściwości osobistych sprawcy, m.in. wskazanego w opiniach biegłych uzależnienia od alkoholu w ocenie Sądu wyklucza warunkowe zawieszenie kary, albowiem brak jest jakichkolwiek podstaw do przypuszczeń, że oskarżony pomimo zawieszenia kary nie popełni nowego przestępstwa.

Jest wręcz przeciwnie i w ocenie Sądu tylko wymuszona abstynencja jest w stanie wdrożyć oskarżonego do przestrzegania zasad współżycia społecznego i norm prawnych.

Wskazać należy, że orzeczenie postulowanego środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień byłoby celowe jedynie w sytuacji orzeczenia kary o charakterze wolnościowym.

W kontekście bezwzględnego wymiaru karu orzeczenie środka zabezpieczającego jawi się jako bezcelowe, a w ocenie Sądu jedynym rokującym sensowne i skuteczne wykonanie pozostaje w tej sytuacji środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień, ale orzeczony już w trakcie odbywania kary przy ewentualnym warunkowym przedterminowym zwolnieniu, w trybie art.202b§1 k.k.w.

Sąd w oparciu art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową oraz brak dochodów.

SSR Krzysztof Bieńkowski

ZARZĄDZENIE

1.odnot.

2.odpis doręczyć :

- obrońcy i oskarżonemu

3.za 14 dni lub z apelacją

(...).11.2016r.